

A
Júlia legszebb
története
Világszerte Nr. 1

Marion Lennox
Kalandvág

Jennifer Greene
A pénz néha boldogít

Cara Colter
A nagy karácsonyi álom

Minden jog fenntartva. Jelen kiadvány bármely részét tilos a kiadó írásos engedélye nélkül módosítani, sokszorosítani, bármilyen elektronikus vagy gépi formában és egyéb módon közzétenni vagy terjeszteni, beleértve a fénymásolást, felvételkészítést és mindenfajta információátviteli vagy -visszakereső rendszert; kivételt képez a kritikus, aki kritikájában rövid szakaszokat idézhet belőle. Ez a kiadvány a Harlequin Enterprises ULC-vel létrejött megállapodás nyomán jelenik meg. Jelen mű kitalált történet. A nevek, személyek, helyszínek és események a szerző képzeletének termékei, vagy fiktív módon alkalmazza őket. Bármely hasonlóság élő vagy halott személlyel, üzlettel, vállalattal, eseménnyel vagy helyszínnel teljes mértékben a véletlen műve, és nem a szerző szándékát tükrözi.

§ All rights reserved including the right of reproduction in whole or in part in any form. Without limiting the generality of the foregoing reservation of rights, no part of this publication may be modified, reproduced, transmitted or communicated in any form or by any means, electronic or mechanical, including photocopy, recording or any information storage and retrieval system, without the written permission of the publisher, except for a reviewer, who may quote brief passages in a review. This edition is published by arrangement with Harlequin Enterprises ULC. This is a work of fiction. Names, characters, places and incidents are either the product of the author's imagination or are used fictitiously, and any resemblance to actual persons, living or dead, businesses, companies, events or locales is entirely coincidental and not intended by the author.

© *Marion Lennox, 2011 – Vinton Kiadó Kft., 2025*

Eredeti címe: *Misty and the Single Dad* (Harlequin Mills & Boon, Romance)

Második, átdolgozott kiadás. (Első megjelenés: 2013)

• *Magyarra fordította:* Szabó Júlia

© *Jennifer Greene, 2010 – Vinton Kiadó Kft., 2025*

Eredeti címe: *The Billionaire's Handler* (Harlequin, Mills & Boon, Romance)

Második, átdolgozott kiadás. (Első megjelenés: 2013)

• *Magyarra fordította:* E. Fejes Júlia

© *Cara Colter, 2009 – Vinton Kiadó Kft., 2025*

Eredeti címe: *Snowbound Bride-To-Be* (Harlequin Mills & Boon, Romance 2-in-1)

Második, átdolgozott kiadás. (Első megjelenés: 2011)

• *Magyarra fordította:* Kemény Katalin

Nyomtatásban megjelent: a JÚLIA LEGSZEBB TÖRTÉNETEI 46. számában, 2025

Átdolgozott kiadás

• ISBN 978-615-108-088-7

• *Kép:* Shutterstock

A HARLEQUIN® és™ a Harlequin Enterprises Limited vagy a konszern leányvállalatai tulajdonában álló védjegy, amelyet mások licencia alapján használnak.

Magyarországon kiadja a Vinton Kiadó Kft., 2025

• *A kiadó és a szerkesztőség címe:* 1118 Budapest, Szüret u. 15.

• *Felelős kiadó:* dr. Bayer József

• *Telefon:* +36-1-300-9899; *e-mail-cím:* info@vintonkiado.hu

Kiadónk újdonságairól, a megrendelési lehetőségekről honlapunkon is tájékozódhat:

www.vintonkiado.hu

Az e-book formátumot előállította:

BOOK&walk

www.bookandwalk.hu

Marion Lennox
Kalandvagy

1. FEJEZET

Egy pénteki napon történt, akkor, amikor Misty Lawrence délelőtt úszni vitte az elsősöket.

Bár már egy órája visszaértek a tanterembe, a fiatal tanítónő hullámos gesztenyebarna haja, melyet az úszás miatt copfba font, még mindig nem száradt meg egészen.

Amikor észrevette a férfit, először azt hitte, rosszul lát. Szoborszerű görög szépségekkel eddig viszonylag ritkán lehetett találkozni a Banksia Bay-i általános iskolában. Márpedig az ismeretlen, aki a tanterem ajtajában állt, leginkább Adoniszhoz hasonlított. Misty legalábbis még sohasem látott ilyen jóképű pasit. És az alakja... A kopott, szűk farmer és a feltúrt ujjú, kigombolt nyakú hófehér ing, amelyet viselt, előnyösen hangsúlyozta keskeny csípőjét, széles vállát, izmos karját.

Adonisz azonban nem egyedül jött az iskolába. Egy nagyjából hatéves fiúcska kezét fogta, aki nyilvánvalóan a fia lehetett: ugyanolyan hullámos fekete haja volt, mint a férfinak, ugyanolyan zöld szeme és ugyanolyan kreol bőre. A vonzó ismeretlen mosolyogva lehajolt a gyerekhez.

– Látod, megtaláltuk az elsősöket! Éppen festenek... Van kedved csatlakozni?

A kislány nem felelt, csak félszegen megvonta a vállát.

– Miben segíthetek? – kérdezte kissé megkésve Misty, akinek mostanra sikerül felocsúdnia az álmélkodásból.

– Miss Lawrence? Az iskolaigazgató nem volt az irodájában, a hölgy pedig, akivel a folyosón találkoztam, ide küldött, ebbe a terembe.

A lány elmosolyodott.

– Igen, Misty Lawrence vagyok – mondta, majd a kislányhoz fordult, aki még mindig erősen szorította az apja kezét. – Éppen bocikat rajzolunk. Nathalie, megmutatnád a vendégünknek a munkádat?

A megszólított gyerek, egy nagyon segítőkész, kedves kislány, akinek a padtársa éppen hiányzott, azonnal kihúzódott a pad szélére, és úgy helyezte el a festőtömbjét, hogy a fiúcska is láthassa.

– Tegnap megnéztük Szamócát, Nathalie apukájának a tehenét – magyarázta Misty, miközben közelebb intette az újonnan érkezett gyereket. – Szokatlanul gömbölyű, mivel vemhes, és hamarosan borja születik. Nézd csak meg Nathalie képét!

– Tényleg ilyen óriási a hasa? – suttogta a kislány hitetlenkedve.

– Bizony – állította Nathalie. – Sőt a valóságban még sokkal nagyobb. Apa szerint nem is egy, hanem két bocija lesz. Ezért éjjel-nappal őrködik mellette, hogy azonnal észrevegye, ha beindul az ellés, mert akkor ki kell hívnia az állatorvost.

– Van is egy fényképem a tehenről. – Misty előhúzott egy fotót az overallja zsebéből. – Ha van kedved, te is lefesheted. Már ha apukádnak nincs ellene kifogása...

– Remek ötlet! Ül csak le, Bailey! – biztatta a fiát a férfi.

– Adok neked lapot, és használhatod a festékemet is – ajánlotta fel Nathalie.

– Köszönöm – mondta a kislány halkán.

Mistynek egyre jobban tetszett a halk szavú, udvarias és szemlátomást jól nevelt gyerek.

– Ma tulajdonképpen csak azért jöttem, hogy beírassam Baileyt az iskolába – mondta a férfi, miközben a kislány munkához látott. – De mivel alig egy órája érkeztünk meg a városba, elmulasztottam időpontot egyeztetni, és ezért nem találtam bent az iskolaigazgatót. Bailey pedig annyira kíváncsi volt, hogy mi várja, milyenek a gyerekek, hogy nem tehettem mást, őt is magammal hoztam egy kicsit ismerkedni. Ha nem hozom el, egyetlen nyugodt percem sem lett volna a hétvégén, mert nagyon izgul.

– Jól tette, hogy elhozta – bólogatott kedvesen Misty. – Mindig örülünk a látogatóknak. Hosszú ideig marad a család?

– Csak ketten vagyunk, Bailey meg én – világosította fel a férfi. – És igen, úgy tervezzük, hogy itt maradunk. Itt fogunk élni jó hosszú ideig. Különben Nicholas Holt vagyok.

Határozott, erős kézzorítása tetszett a fiatal tanítónőnek, de még jobban tetszett a megnyerő,

kisfiús mosolya.

Csak a hátát verdeső nedves copf miatt bosszankodott. Meg amiatt, hogy úszás után elmulasztotta bepúderezni az orrát és eltüntetni a szeplőit. Ha tudta volna, hogy ma ilyen vonzó látogatója lesz, akkor minden bizonnyal másik cipőt választ. Egy magas sarkút. Egy méter hatvanöt centijét Misty mindig is kevésnek találta.

– Elnézést, hogy csak így beestünk a tanterembe és megzavartuk az órát – mentegetőzött a férfi.

– Nincs semmi baj, nem zavarnak. Mivel Bailey amúgy is az én osztályomba fog járni, annál jobb, minél hamarabb összeismerkedünk. – Misty odafordult az egyik kislányhoz, aki a kezét magasra nyújtva jelentkezett. – Igen, Laurie, mit akarsz mondani?

– Bejött egy kutya, Miss Lawrence – magyarázta izgatottan Laurie. – Szegény vérzik.

– Egy kutya? – csodálkozott Misty. – A terembe?

– Igen. A bácsi és a kisfiú után nyitva maradt az ajtó, ő meg bejött, és bebújt a leghátsó pad alá.

Hirtelen minden szempár a hátsó padra szegeződött. Misty közelebb lépett, és észre is vette az állatot, mely alaposan elrejtőzött: nem is annyira a pad alá, inkább a pad mögött lévő polc alá bújt be. Misty habozva térdelt le a polc mellé. Tisztában volt vele, hogy a sebesült, megfélemlített állatok veszélyesek lehetnek, így nem tudta, mitévő legyen.

– Segíthetek? – hallotta Nicholas Holt hangját.

– Szegény nagyon fél – mondta Misty, elég hangosan ahhoz, hogy a gyerekek is hallják. – Lehetőleg nyugodtan kell viselkednünk, nehogy megijesszük. Daisy, hoznál nekem két törölközőt az uszodai öltöző melletti szekrényből?

Daisy buzgón bólogatott, és elfutott.

A következő pillanatban Nicholas Holt leguggolt mellé.

– Ismeri az állatot? – kérdezte.

Nyugtalanítóan tökéletes ez a fickó, futott át Misty fején. Már önmagában az is élményszámba ment, hogy egy ilyen jóképű, vonzó férfi felajánlja neki a segítségét. Misty ahhoz volt hozzászokva, hogy mindent maga intézzen, igaz, ez inkább kényszerűségből alakult így, nem pedig azért, mert maga is így akarta.

– Ismeri a kutyát? – ismételte meg Nicholas Holt, mire a lány gyorsan összeszedte magát.

– Nem.

– Biztos, hogy megsérült?

– A padló véres, úgyhogy nagyon valószínű. A törölközővel majd megfo...

– Eltolom a padot, hogy megnézhessek, pontosan mi van vele – szakította félbe a férfi. – A gyerekek menjenek a terem másik végébe, hogy ne legyenek útban, ha a kutya véletlenül megszökik, és ki akar szaladni.

– Először szeretném megnézni, mi a baja.

– Értem, de a gyerekeket nem veszélyeztethetjük.

– Igen, igaza van.

– Sajnálom. Az imént a kislány igazat mondott, valószínűleg én tehetek róla, hogy bejött a kutyus. Nyitva hagyhattam a bejárati ajtót, azon osont be. Megyek is, gyorsan becsukom, hogy ha a teremből kiszalad is, ne tudjon megszökni.

Misty ezt jó ötletnek tartotta, így a férfi elsietett, de mire Daisy megjött a törölközőkkel, ő is visszaért, és óvatosan elhúzta a padot.

A tanítónő továbbra is a padlón térdelt, készen arra, hogy elkapja az esetleg menekülni próbáló ebet. A kutya azonban nem akart elszaladni, ehelyett arra tett kísérletet, hogy még mélyebben bebújjon a polc alá. Minden ízében reszketett.

– Ne félj, te szegény, nem bántunk! – próbálta megnyugtatni a lány, miközben beburkolta a frottirtörölközőbe, és lassan, óvatosan kihúzta a rejtékhelyéről. A kutyusnak eszébe sem jutott, hogy megtámadja. Halkan nyüszített csupán, és megnyalta a kezét.

Egy fekete-fehér foltos cocker spániel volt, kerek, barna szemű, lógó fülű. A bundája mocskos és véres, ráadásul erősen égett gumiszagú. Feltehetően autó ütötte el. Két műanyag nyakörvén nem

név állt, hanem egy szám, ami arra utalt, hogy nincs gazdája, egy állatmenhelyről szökött meg.

A hátsó lábán csúnya, még mindig vérző seb éktelenkedett, a hátán pedig egy jó darabon hiányzott a szőr, mintha valami ledörzsölte volna. Talán sokáig csúszott az aszfalton a baleset következtében.

Misty legszívesebben azonnal rohant volna vele az állatorvoshoz, hiszen az állat mielőbbi ellátásra szorult. Viszont mégsem hagyhatja itt a gyerekeket!

– Megsérült! – állapította meg ijedten Bailey, aki egy ideje már az apja mellett állt, és a kezét szorongatta. – Valaki lelőtte?

– Nem, szerintem inkább autó ütötte el – felelte Misty olyan hangosan, hogy a többiek is hallják.
– Csúnya seb van a hátsó lábán, és a hátáról egy darabon lejött a szőr. Persze lehet, hogy más baja is van, de ezt már csak az állatorvos tudja megállapítani.

A kutya abbahagyta a nyüszítést, és hozzábújt. Úgy nézte Mistyt, mint valami istennőt. Amikor a lány lenézett rá, a pillantásuk találkozott. Mióta az eszébe jutott, mindig volt kutyája, az utolsó fél éve halt meg, és akkor azt mondta, elég. Soha többé nem vesz magához állatot. Ez a diószemű spániel azonban megingatta az elhatározását.

– Felhívjak valakit, aki esetleg segíthet? – érdeklődött Nicholas.

Ez rossz kérdés volt, gondolta Misty. A hősök nem hívnak fel senkit, a hősök maguk oldják meg a felmerülő problémákat.

És Misty rájött, hogy ennek a rémülten reszkető, dobogó szívű jószágnak a sorsa kizárólag az ő kezében van.

Ő pedig Nicholas Holton kívül senkihez sem fordulhatott. Az igazgató elment valahová, a többi tanár órán volt. Legfeljebb a kutyamenhelyt hívhatná fel, ahonnan ez a szegény kutyus megszökött, de az meg nagyon nem volt ínyére. Visszaküldje ezt a kiskutyát egy szűk ketrecbe, ahol épp csak annyi ételt kap, hogy éhen ne haljon? Most is milyen sovány az istenadta... Nem, nem vitte volna rá a lélek. Fogadalom ide vagy oda, gondoskodnia kell erről az elesett kis állatról.

– Mr. Holt, szívességet szeretnék kérni magától – jelentette ki eltökélten, visszatalálva a határozott tanárnő szerepkörébe.

– Valóban? – A férfi hangja bizonytalanul csengett.

– Igen. Ugyanis én még elég sokáig dolgozom, és nem hagyhatom magukra a gyerekeket. Magát kell megkérnem arra, hogy vigye el ezt a szegény kis jószágot az állatorvoshoz. Ugye ti is úgy gondoljátok, gyerekek, hogy ott a helye? – fordult erősítésért az osztályhoz. – Biztosan emlékeztek még Cray doktorra, akit a múlt hónapban meglátogattunk a rendelőjében. És most szeretném megkérni Bailey apukáját, hogy vigye el oda a kutyust. Ugye megteszi, Mr. Holt?

Könyörgően nézett a férfi zöld szemébe.

– Hát, nem is tudom... Nemigen értek a kutyákhoz.

– Az nem számít, nem kell értenie hozzájuk. Csupán annyi lenne a feladat, hogy elvigye Cray doktor rendelőjébe. – Misty alaposan bebugyolálta az állatot a törölközőbe, majd a göngyöleget Nick kezébe nyomta, még mielőtt a férfi egyáltalán felfoghatta volna, mi történik. – Most éppen rendel.

Nicholas Holt csak állt, mint egy faszent, láthatóan szóhoz sem jutott meglepetésében.

– Kérem, mondja meg Cray doktornak, hogy tanítás után elmegyek hozzá, és kifizetem a számlát – tette hozzá Misty, hogy megnyugtassa. Aztán a kisfiúhoz fordult, le is hajolt hozzá: – Ne haragudj, Bailey, hogy feladatot adtam apukádnak, de a kutyust el kell látni, ugye ezt te is belátod? Mit szeretnél? Elkíséred a papádat a doktor bácsihoz, vagy itt maradsz addig velünk tehenet festeni? És amikor apukád végzett, visszajön érted.

A gyerek egy darabig nézte a törölközőbe burkolt spánielt, aztán ünnepélyesen biccentett.

– Menjen apukám egyedül a doktor bácsihoz. Én addig itt maradok veletek, és festek.

– Ülj mellém! – mondta neki Nathalie. – A festésem kettőnknek is elég.

Bailey félénken rápillantott, és halványan elmosolyodott.

– Hát ez remek! – Misty felegyenesedett, és reménykedve nézett a férfira. – Ugye segít nekünk? Kérem, nagyon kérem!

Ez aztán a váratlan fordulat, gondolta Nick. Azért jött ide, hogy a fiát beírassa az általános iskolába, és most tessék, itt áll a napsütésben, karján egy sebesült kutyával, és az ablakból huszonhat szempár figyel, hogy végrehajtja-e a tanítónő utasításait.

Micsoda határozott és következetes ifjú hölgy! Annyi szent, hogy Bailey jó kezekben lesz nála.

Elindult az autója felé. Miss Lawrence-nek el sem kellett magyaráznia, merre van az állatorvosi rendelő, mert idefelé jövet látta a kocsiból a cégtáblát. Persze Baileynek is rögtön feltűnt a tábla, meg is jegyezte félnékén, hogy ha lenne egy kutyájuk, akkor azt elhozhatnák ide, ebbe a rendelőbe.

Nick nem felelt semmit. A gyerek pontosan tudta, mi a véleménye kutyaügyben. Nevezetesen, hogy szó sem lehet semmiféle háziállatról. Baileyt épp elég szomorúság érte már eddigi rövidke életében, és az apja mindent távol akart tartani tőle, ami esetleg újabb fájdalmat okozhat neki. Márpedig egy állat, melynek az élete jóval rövidebb az emberénél, óhatatlanul is bánat forrása lehet.

Ez a kutya a legjobb példa erre. Elütötte az autó, és súlyosan megsérült... Ki tudja, talán túl sem éli. Persze ha így lesz, akkor azt a világeért sem mondja el Baileynek...

Óvatosan betette az állatot a hátsó ülésre, mire az még inkább elkezdett reszketni. Miss Lawrence biztosan újra a karjába vette volna, hogy megnyugtassa... Varázslatos teremtés. Határozott, de nem olyan szeles, mint Isabelle. Gondos és előrelátó...

De miért is morfondírozik ezen? Azért jött ebbe a városkába, hogy nyugodt, kockázatmentes életet biztosítson a gyermekének. Olyat, amely mentes a bonyodalmaktól.

Több mint egy éve volt már, hogy Isabelle meghalt. Noha a házasságuk akkor már romokban hevert, Nicket mégis mélyen érintette a felesége halála. Már csak ezért is korai új kapcsolatra gondolnia.

Nos, korai vagy sem, meglehetősen nehezebbé esett kivernie a fejéből Bailey tanítónőjét.

Mindössze pár percig tartott az út az állatorvosi rendelőig. A férfi kiszállt, ölbé vette a sebesült állatot, és bevitte az épületbe. Egy hatvan körüli, szakállas, szemüveges férfit talált az előtérben, aki csak egy pillantásra méltatta Nicket, egyből a spánielt vette szemügyre.

– Hát ezzel a szegénnyel meg mi történt?

– Miss Lawrence, a tanítónő bízott meg velem, hogy hozzam el ezt a kutyát – magyarázta Nick, miközben az orvos felemelte az egyik törölközőt.

– Mistyre gondol? – A doki megsimogatta a kutya fejét, aztán a nyakán kitapintotta a pulzusát.

– Hiszen neki már nincs is kutyája. – Közben megtalálta a nyakörvet, és szemügyre vette a rajta lévő számot.

– Nem, nem az övé. Találtuk. Befutott az iskolába, és...

– Akkor ez már a második.

Nick rábámult az orvosra.

– A Banksia Bay-i menhelyről hozták őket hozzám, furgonnal. Tudja, Henrietta, a menhely vezetője olyan sokáig tartja őket, ameddig csak tudja, de rengeteg a gazdátlan állat, a hely pedig nagyon kevés. A furgon balesetet szenvedett, és a kutyák szétszaladtak – magyarázta az orvos. – Ez a kutya a második a transzportból, amely ma hozzám került.

– Értem. – Nick hosszan nézte a spánielt.

– Köszönöm, hogy elhozta – biccentett az orvos, majd hozzátette. – Ne féljen, nem fog szenvedni!

– tette hozzá gyorsan, mert észrevette Nick habozó arckifejezését. – Vagy esetleg... szeretné megtartani?

– Nem, semmi esetre sem.

– Nem idevalósi, ugye?

– Most már az vagyok. Ma költöztünk ide a fiammal.

– Kertes házba?

– Igen, persze. Miért?

– Minden gyereknek szüksége volna egy kutyára. – Egyszerű megállapítás volt ez, semmi több.

– Nekem erről más a véleményem – szögezte le Nick.

– Nos, nem akarom semmire sem rábeszélni. Semmi értelme, hogy ez a szegény jószág megint olyasvalakihez kerüljön, aki nem akarja igazán.

– Miss Lawrence azt üzeni, hogy tanítás után beugrik, és kifizeti a kezelést – mondta Nick.

– Vagy úgy! Meg akarja tartani a kutyát?

– Nem tudom.

Az állatorvos a fejét csóválta.

– Tavaly pusztult el a kutyája, akkor megfogadta, hogy soha többé nem lesz állata. Mégis rászánta volna magát?

– Sajnálom, nem mondhatok többet, mint amit ő mondott.

– Jól van. Misty nyilván nem tudja, hogy a kutyát el akarják altatni. Ha tudná, egészen biztosan magához venné. Arany szíve van annak a lánynak, én mondom magának. – Cray doktor az órájára pillantott, és sóhajtott egy nagyot. – Azt mondta, a tanítás végén jön, ugye? Vagyis nagyjából három óra múlva.

Elgondolkodva nézte a kis szökevényt, és Nick pontosan tudta, mire gondol. Nem szeretné, ha az állatnak órák hosszát kellene feleslegesen szenvednie. Viszont másrésről meg el sem altathatja, hiszen mi van, ha a lány magához akarja venni?

– Én így is, úgyis visszamegyek az iskolába, a fiamért – ajánlotta fel. – Szólok Miss Lawrence-nek, hogy a következő szünetben feltétlenül hívja fel magát, jó?

– Igen, köszönöm, az jó lenne. – Az idős férfi arca felderült. – Most gyorsan megvizsgálom a kutyát, hogy biztosat tudjon mondani Mistynek. Szereti az alapos tájékoztatást és a tiszta helyzeteket. Volna kedves segíteni? Szeretnék fájdalomcsillapítót adni neki, hogy addig se szenvedjen.

Misty ámulva nézte a tökéletesen élethű tehenet, amelyet Bailey festett.

– Ez gyönyörű! – lelkesedett, és a lap szélére odanyomta az aranyszínű, elefántos pecsétet, mely a legjobb minősítést jelentette. – Látom, szívesen és gyakran festesz, Bailey.

– A papa még sokkal ügyesebb – mondta a kisfiú. – Ő hajókat fest, és el is szokta adni a képeit. Az emberek sokat fizetnek értük.

– Akkor nagyon jó helyre jöttetek lakni. – Misty kinézett az ablakon a kikötőre. – Itt aztán van hajó bőven, amelyet apukád lefesthet.

Kissé meglepődött, mert Nicholas Holt egyáltalán nem tűnt művésznek. Na, nem mintha akár egy művészt is ismert volna személyesen... Nem sokat látott a világból, mondhatni semmit, hiszen Banksia Bayben élte le az egész életét. És most már alighanem itt is ragad, hiszen elhatározta, hogy magához veszi ezt a szegény állatot.

– Jól van, gyerekek, eljött a meseolvasás ideje! Bailey, mivel te vagy az új fiú az osztályban, ma te választhatod ki, hogy melyik történetet olvassam. Ott, azon a polcon vannak a mesekönyvek.

A kisfiú tétován sandított a polcra.

– Válaszd az *Egykiskutya kalandjait!* – javasolta újdonsült barátnője, Nathalie. – Egy kutyakölyökről szól, aki mindig veszélybe kerül, akár csak a te új kutyád.

– A spániel nem Baileyé – helyesbített azonnal Misty.

– Hát kié? – tudakolta a kislány.

Misty nagyot sóhajtott.

– Valószínűleg az enyém.

Mire Nick tíz perccel később belépett az osztályba, minden eldőlt. A kis Nathalie ugyanis felnyújtotta a kezét, és amikor engedélyt kapott a szólásra, megkérdezte:

– Hogy van Miss Lawrence spánielje?

Misty nyugodtan pillantott a férfira, nem tiltakozott. Mintha a világ legtermészetesebb dolga lenne, hogy gazdátlan kutyákat fogad be az ember.

Persze lehet, hogy neki ez valóban természetes. Nick azonban fel nem foghatta, miért fordítanak egyesek annyi időt egy állatra, amely végül úgyis csak szomorúságot okoz nekik. Hiszen egy kutya legfeljebb tizenhat évig él, ez az állat a doli szerint pedig elég öregecske, legalább nyolc-tíz éves.

Tehát nagyjából hat éve lehet hátra, a csalódás és a fájdalom borítékolható. De hát ő tudja...

– Az egyik hátsó lába több helyen eltörött – felelte, mert a gyerekek, köztük a saját fia is, várakozóan bámultak rá.

– Cray doktor megműti? – tudakolta Misty.

– Igen, de meglehetősen drága lesz a műtét – tájékoztatta a férfi. – Ráadásul, mivel elég idős a kutya, kockázata is van a beavatkozásnak. Maga dönt... Megígértem a doktor úrnak, hogy felhívja, és közli vele, hogyan határozott.

Misty arca elborult.

Szóval drága lesz a műtét... Pedig egyáltalán nem engedheti meg magának, hogy szórja a pénzt. Ha elkezd költekezni, akkor lehet, hogy tényleg elfelejtheti az álmait. De nem érdekes. Nem hagyhatja nyomorultul elpusztulni azt a kutyát. Valójában már akkor döntött, amikor először belenézett abba a kerek, dióbarna szempárba. Szó sem lehet arról, hogy elaltassák!

– Csak annyit szeretnék még mondani, hogy ha úgy dönt, hogy magához veszi a kutyust, átvállalom a műtét költségeit – ragadta magához a szót a férfi. – Felelősnek érzem magam azért, hogy idekerült, hiszen én hagytam nyitva az ajtót, és nem szeretném, ha ekkora költségbe verné magát miattam.

Misty elképedve bámult rá. A fejében egymást kergették a gondolatok. Egy ilyen ajánlatot egyszerűen nem lehet visszautasítani!

– Igen – mondta –, magamhoz veszem. És nagyon köszönöm.

Nem sokkal később megjelent Frank, az iskolaigazgató, és bekísérte Nicket és a fiát az igazgatói irodába. Misty pedig kihasználta a lehetőséget, és felhívta az állatorvost a jó hírrel, hogy él Nicholas Holt nagylelkű ajánlatával, és megtartja a kutyát.

– Édes, drága Misty, neked teljesen elment az eszed! – korholta szeretettel Fredy Cray. – Mit akarsz egy ilyen öreg és elhanyagolt állattól, aki hátralévő életében egészen biztosan rengeteg pénzbe kerül majd?

– Nem tudom. Mindenesetre beleszerettem a tekintetébe. Gyönyörűen tud nézni...

– Azt meghiszem. De nem menthetsz meg minden gazdátlan állatot. Hát nem azt mondtad, hogy nem kell több kutya, amíg meg nem valósítottad életed álmát?

– Ó, szóval te is tudod!

Misty tulajdonképpen nem is csodálkozott ezen. Banksia Bayben mindenki tudott róla, mire készül. Mint ahogy arról is percek alatt tudomást szerez mindenki, hogy szert tett egy kutyára.

De ő már csak ilyen, nem tehet róla. Megesett a szíve szegény, árva kis jószágon.

– Megkedveltem a kutyust – mondta határozottan –, úgyhogy megtartom. Mivel Mr. Holt kifizeti a műtétet...

– Na látod, ez is olyasmi, amit egyáltalán nem értek – vágott a szavába a férfi. – Tulajdonképpen ki ez az ember?

– Nem ismerem. Csak most költöztek ide. Állítólag festő.

Az állatorvos egy másodpercig hallgatott.

– Festő? – ismételte elgondolkodva. – Gondolod, hogy hajlandó lenne elkészíteni a díszleteket?

Fredy Cray ugyanis amellett, hogy állatokat gyógyított, a város műkedvelő színtársulatát is vezette.

– Várj néhány napig, ne rohand le azonnal! – nevetett a lány. – Hadd melegedjen meg Banksia Bayben egy kicsit, mielőtt munkára fognád. Törődj előbb az új kutyámmal, és mentsd meg, ha lehet!

– Mindent megteszek, ígérem.

Szóval akkor megint kutyatulajdonos lett... Régebben a nagyszülei mellett négy kutyáról is gondoskodott, mostanra a hattagú társaságból csak a nagymamája maradt. És ő sem volt valami jó bőrben, szegényke.

Tanítás után, mint mindig, Misty rendet rakott az osztályteremben, aztán egyenesen abba az idősek otthonába hajtott, ahol a nagymamája élt. Az idős hölgy egymás után kétszer szenvedett agyvérzést, így alig tudott mozdulni, egész napos felügyeletre szorult.

Misty üdvözlésül arcon csókolta, aztán leült az ágya szélére, és elmesélte, mi minden történt aznap. Úgy tűnt, a nagymama nem veszi rossz néven sem azt, hogy be akarja fogadni az állatot, sem azt, hogy Nicholas Holt fizeti a gyógykezelést.

– Ez természetesen nem jelenti azt, hogy anyagi nehézségeim vannak – magyarázkodott Misty.
– Ez csupán egyszeri segítség, mert Mr. Holt is felelősnek érzi magát a történetekért. Minden más költséget én állok a kutyával kapcsolatosan. Igaz is, nem nevezhetem folyton kutyának szegényt! Találnom kell neki valami nevet. Mit szólnál például ahhoz, hogy Ketchup? Amikor kihúztam a polc alól, pont úgy nézett ki, mintha ketchuppal kenték volna össze a szőrét... Ketchup. Jó név, nem?

Ebben megegyeztek. Misty úgy látta, mintha a nagymama még mosolygott is volna.

– Akkor most elmegyek Fredy Crayhez, és megnézem, hogy van Ketchup – mondta. – Sajnálom, hogy nem maradhatok tovább, de már nagyon izgulok. Szeretném tudni, sikerült-e a műtét.

Megszorította a nagymamája kezét, de ő nem szorította vissza. Ám ezt sajnos már megszokta Misty.

Viszont a nagy mindig is szerette a kutyákat. Ha Ketchup jobban lesz, feltétlenül elhozza, és megmutatja neki, határozta el. Hátha a nagymama megéri a jelenlétét, és örül majd neki.

Kiszámíthatatlan az élet, gondolta. Ki tudja, mire lesz jó ez az egész. De valamire majd csak jó lesz...

Bízott benne, hogy nem fogja megbánni, ha feladja a szabadsága egy kis részét az új védelem miatt.

Nem tartott sokáig, amíg Nick és Bailey kipakolta a holmijukat a kocsiból. A ház, amelyet kivettek, sajnos lakhatatlannak bizonyult. Nem volt jó ötlet az interneten keresztül bérelni... A képek, melyeket az ingatlanról láttak, egyáltalán nem a valóságot mutatták. Az ajtók és ablakok olyannyira ócskák voltak, hogy befújt mellettük a szél, lámpa helyett csupasz villanykörte lógtak a mennyezetről, hiányoztak a szőnyegek, a függönyök és a bútorok is, ráadásul az ablakokból egyáltalán nem nyílt kilátás a tengerre: a halászlé szövetkezet épülete teljesen eltakarta a panorámát.

De legalább tető volt a fejük felett. És ha megtetszik nekik a városka, Nick azt sem tartotta kizártnak, hogy hamarosan vásárol saját házat.

– Egy kicsit olyan ez, mintha kempingeznénk – magyarázta a fiának. – Fogd fel kalandnak az egészet!

Bailey mosolygott, de nem volt valami meggyőző ez a mosoly. Mivel a konyha sem volt úgy felszerelve, hogy bármit készíteni tudtak volna maguknak, kiballagtak a kikötőbe, és vettek halat meg sült krumplit vacsorára. Aztán végigsétáltak a móló mentén egészen a főutcáig. Egyszerre az állatorvosi rendelő előtt találták magukat – és meglátták Mistyt, aki éppen befelé igyekezett.

– Miss Lawrence! – kiáltott utána Bailey, az apja pedig összereszt. Nem tetszett neki, hogy a gyerek felhívta magukra a figyelmet, nem állt ugyanis szándékában közelebbről megismerkedni a tanítónővel.

A lány megfordult, és odaintett nekik. Nem nekem szól a mosolya, nyugtatgatta magát a férfi. Csak a fiának...

– Szia, Bailey! – üdvözölte a kislányt Misty. – Hát ti mit kerestek itt? Ti is Ketchup után akartatok érdeklődni?

– Ketchup? – Bailey szemében érdeklődés csillant, sőt mintha még valami mosolyféle is megjelent volna az arcán. – Ez lett a neve?

– Igen.

– Klassz név.

Nick, bár nagyon igyekezett, képtelen volt elfojtani egy mosolyt.

– Nekem is tetszik – ismerte el. – Jobban van a kutyus?

– Amikor telefonáltam, még nem ébredt fel az alvásból. Három helyen is eltört a lába szegénykének.

– Húha! Az kemény. – Bailey elkomorodott. – Amikor engem meglőtték, csak egy helyen tört el a karom.

– Meglőttek? – képedt el a lány.

– Igen, de már teljesen jól vagyok. – A kisfiú feltúrta a pulóvere ujját, és megmutatta a forradást, mely a csuklójától majdnem a válláig ért. – Először gipszet tettek rá, aztán azt levették, és bekötözték. Szörnyen fájt. Sokáig kórházban voltam apával. De a doktor bácsik segítettek, hogy újra tudjam mozgatni az ujjaimat. És mivel már teljesen meggyógyultam, idejöttünk. Megnézhetem Ketchupot?

– Hát persze.

Nick el tudta képzelni, miket gondolhat most Misty. Hogy kábítószer-kereskedelemben vagy a jó isten tudja, mibe keveredett, ha a gyereket meglőtték... De talán jobb is így. Mert hátha ettől megijed, és tartani fogja tőlük a három lépés távolságot. Akkor járnának a legjobban.

– Most mindjárt? – tudakolta a gyerek.

Misty kérdően pillantott Nickre, akinek nem volt szíve nemet mondani. Különben is a gyerekének árt vele, ha akadályozza a kapcsolattartást a tanítónőjével. Ezért aztán bólintott.

Misty nem vette szívére a kurta-furcsa beleegyezést, sőt kedvesen elmosolyodott.

– Tudod mit? – mondta Baileynek. – Egyszer majd elmeséljük Ketchupnak, hogy neked meg a karodat műtötték, és aztán összehasonlíthatjátok, kinek van nagyobb forradása. Most pedig menjünk, nézzük meg, hogy van!

A legkevésbé sem érdekli, bűnöző vagyok-e vagy sem, állapította meg Nick. Kizárólag a fiammal foglalkozik, rám ügyet sem vet...

Furcsa csalódottságot érzett, ugyanakkor haragudott is magára emiatt.

Ketchup még nyomorúságosabban festett, mint délelőtt. Egy törölközővel bélelt dobozban feküdt, testének hátsó felét csupaszra borotválták, az egyik hátsó lábát sínbe tették és bekötötték. Nyakán gallér éktelenkedett, mely kevésbé volt ugyan kényelmetlen, mint a hagyományos, kemény műanyagból készült tölcészerű képződmények, de azért nagyon kényelmes sem lehetett. Még nem volt magánál, és a mellő lábából kilógó infúziós vezetékek miatt meglehetősen riasztó látványt nyújtott.

– Fájdalomcsillapítót és nyugtatót adtam neki – magyarázta az orvos. – Szörnyű dolgokon ment keresztül szegény.

– Tudsz valamit arról, hogyan került a menhelyre? – kíváncsiskodott Misty.

– Rolf Enwhistle találta a csirkefarmja mellett. Egy másik sovány, kiéhezett kutyával együtt rohángáltak a kerítésnél, nyakörve egyiküknek sem volt. Gondolom, valami „jó” ember kirakta őket a bozótban. Ez a spániel egyből lekuporodott, és nyöszörögni kezdett, amikor Rolf megpróbálta befogni. Két hétig voltak a menhelyen, de senki sem kereste őket.

– Ó, Ketchup! – suttogta megindultan a lány, és minden kétsége tovatűnt. Biztosan tudta, hogy helyesen cselekedett, amikor úgy döntött, hogy befogadja a kis jószágot. Könnyes szemmel fordult Nickhez. – Megmentette őt nekem. Köszönöm szépen.

– Ugyan, szóra sem érdemes! – A férfi láthatóan zavarba jött.

– Akkor most már a magáé, Miss Lawrence? – tudakolta Bailey.

– Igen. Minden este együtt fogunk tévézni a nagy kanapémon. Remélem, szereti a pattogatott kukoricát.

– Apa, nekünk nincs is kanapénk! – jutott eszébe a kisfiúnak. – Pedig nekünk is kellene.

– Hétfőn veszünk – ígérte az apja.

– Olyan nagyot, amelyiken egy kutya is elfér.

– Nem hiszem, hogy annak volna értelme, hiszen nincs kutyank. De mi biztosan elférünk majd rajta.

– De ha Miss Lawrence és Ketchup eljön hozzánk látogatóba, akkor ők is odaülhetnek, ugye?

– Nem hinném, hogy létezik olyan nagy kanapé, amelyiken mind a négyen elférnénk – felelte kitérően Nick.

– Akkor venni kell még egy kanapét, hogy a vendégeknek is legyen hely – jelentette ki a kisfiú.

– Ketchupnak egy jó darabig jobb lesz, ha otthon marad – vetette közbe diplomatikusan Misty, mert érezte, hogy Nick még nem biztos benne, akar-e barátkozni, és a viláért sem szeretne volna